

RUTH WARE
**VIIMEINEN
PARI**

Suomentanut Elina Koskelin

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *One Perfect Couple*

Copyright © Ruth Ware 2024

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2025

ISBN 978-951-1-49981-7

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025

*Ianille, kaikkien aikojen lempitiedemiehelleni.
Kiitos, että olet juuri sellainen kuin olet.*

PROLOGI

Mies kamppailee. Hän kamppailee hengestään – mutta niin kamppailee nainenkin. Nainen on kaulaansa myöten vedessä. Hänellä on suolaa silmissä ja vettä keuhkoissa, ja hän haukkoo henkeään, tukehtuu, ei pysty hengittämään.

Miehen vartalo on kova ja lihaksikas, ja vahvempi kuin nainen olisi voinut kuvitellakaan. Se piehtaroi aalloissa kuin naulittu peto.

Ja kun nainen taistelee miestä vastaan, hän tajuaa kaksi asiaa. Hän tietää niiden olevan polttavan, epätoivoisen totta. Yksi: tämän voittaa joko mies tai hän, ja jos hän päästää irti, hän on se, joka hukkuu aaltojen alle.

Ja kaksi: jotta jonkun voi tappaa tällä lailla, on toivottava hänen kuolemaansa jokaisella solullaan.

Kysymys kuuluu: Toivooko hän? Toivooko hän miehen kuolemaa?

Ensimmäinen osa

TYVEN

15.2. – 02.13

Haloo. Haloo?

LUKU 1

”En pysty, en kerta kaikkiaan pysty lähtemään autiolle saarelle”, sanoi. En nostanut katsettani Nicoon, joka häälyi tuolini takana. Sen sijaan tuijotin edelleen tietokoneen ruutua ja yritin ymmärtää edessäni näkyvää taulukko-ohjelmaa. Yksi asia oli varma: aineistossa ei näkynyt sellaista korrelaatiota kuin professori Bianchi oli minut palikatessaan toivonut. Tämä oli kolmas yritykseni enkä pystynyt enää sivuuttamaan masentavaa tunnetta. Jokin oli tosissaan pielessä.

”Mutta kuules nyt, Lyla, tällaisen tilaisuuden saa kerran elämässä. Tositelevisio. *Tositelevisio*.”

”Ihan sama, vaikka sellaisen saisi kerran vuosituhannessa, Nic. En voi lähteä mukaasi. Miten muka saisin töistä vapaata?” Piilikö aineistossa säännönmukaisuus, jota en vain havainnut? Ehkä minun kannattaisi lisätä tähän aiemmat tulokset? ”Mutta älä anna minun pidättellä, mene sinä. Kannustan sinua täältä kotoa.”

”Etkö kuunnellut?” Nico kysyi. Hänen vetoavaa ääntään väritti nyt lievä ärtymys. ”En voi mennä yksin. Se on *pariohjelma*. Lyla, en pyydä paljoa, mutta Arin mielestä tämä voisi olla ratkaiseva hetki urallani. En saa toista samanlaista tilaisuutta. Tiedät, miten pitkään olen hakannut päätäni seinään ja käynyt ties minkälaisissa koeesiintymisissä, luoja paratkoon. Tässä voisi olla tosi kyseessä. Tämä voisi olla suuri tilaisuuteni.”

Vedin edeltävän koe-erän taulukoon ja napsautin hiirellä laskeakseni tulokset uudelleen. Kaavion täytyessä Nico räjähti.

”Vittu sentään, Lyla, kuunteletko sinä? Kyseessä on urani käännekohta, etkä sinä voi edes sammuttaa konettasi puoleksi minuutiksi?”

Vedin syvään henkeä. Korvissani kuului äitini ääni: *Nostaisit nyt pääsi puhelimesta, Lyla...*

Tallensin tiedoston ja pyöräytin tuolini ympäri niin että kohtasin poikaystäväni kasvotusten.

”Olen pahoillani. Olet oikeassa. En kuunnellut. Kerro kaikki.”

”Kyse on uudesta tosi-tv-ohjelmasta. Palkinto ei ole kovin kummoinen, koska kaikki tehdään kengännauhabudjetilla upouudelle striimauskanavalle, mutta tästä tulee heidän suurin ohjelmautuutensa, ja jos se saa suosiota, siitä voisi saada ihan järjettömästi näkyvyyttä. Ja Ari tuntee tuottaja Bazin. He olivat opiskelukavereita. Ari sanoi, että hän voisi saada minut ujutettua mukaan. Siis meidät.”

”Ja anteeksi, mikä siinä olikaan konseptina?”

”Viisi pariskuntaa autiosaarella. Formaattina eliminointi, kesto kymmenen viikkoa. En ole varma, missä, Ari puhui muistaakseni Indonesiasta. Siinä tavallaan yhdistetään *Love Island* ja *Selviytyjät* – pitää pysyä pariskuntana voidakseen jatkaa. Aurinkoa, hiekkaa, meri... mieti nyt Lil! Olemme molemmat kunnan loman tarpeessa.”

”Mutta eihän se ole mikään loma. Ja kauanko sanoit, että siinä kestää? Kymmenen *viikkoa*? Milloin se alkaa?”

Nico kohautti olkiaan.

”Ei hajuakaan, mutta kuulosti siltä kuin heillä olisi jo kiire. Ari kysyi muutaman seuraavan kuukauden aikatauluistani. Kerroin, ettei minulla ole mitään, mitä en voisi siirtää.”

Huokaisin.

”Olen tosi pahoillani, Nico. Sinun aikataulussasi on ehkä tilaa, mutta minun ei. En voi vain häipyä työsopimukseni loppuajaksi, tiedät sen. Professori Bianchi antaisi minulle kenkää, ja miten me sitten maksaisimme vuokran?”

Emme ainakaan Nikon niukoilla näyttelijänurasta haaveilijan ja osa-aikaisen baristan tuloilla. Sen jätin sentään sanomatta. Mutta Nico pudisti päätään.

”Mutta Lyla, sitä minä juuri tarkoitan. Jos tämä onnistuisi, saisin kunnolla näkyvyyttä. Nimeni voisi olla sarjan loppuun mennessä kaikkien huulilla. Siinä puhutaan sitten tv-rooleista, elokuvista, mainoksista ja vaikka mistä. Saisin kunnolla rahaa – säännöllisesti. Jopa talon oston. Sinun ei enää tarvitsisi raataa. Ihan tosi, Lil, harkitse edes. Jooko?”

Hän työnsi kannettavan tietokoneeni syrjään ja kävi istumaan työpöydälleni. Hän ojensi käsivartensa minua kohti, ja nojauduin hänen syleilyynsä. Painoin otsani hänen rintaansa vasten, ja kuten niin usein ennenkin, tuskastumisen tunne sekoittui rakkauteen.

Rakastin Nicoa ihan tosissani. Enkä vain siksi, että hän oli hauska, hurmaava ja äärimmäisen komea – asteikolla yhdestä kymmeneen takuulla kahdeksan tai yhdeksän, kun taas itse olin kuutonen. Mutta hän oli myös parantumaton optimisti, kun minä taas olin tiukka realisti. Hänellä oli tapana uskoa, että juuri häntä odotti jokaisen sateenkaaren päässä ruukullinen kultaa. Se oli tuntunut tavatessamme hirveän hellyttävältä, mutta oli alkanut ärsyttää kahden yhteisen vuoden jälkeen. Kahden vuoden, joiden aikana minä olin maksanut laskut ja Nico jähdannut tilaisuuksia, joista ei jotenkin koskaan tosissaan tullut mitään.

Tämä kuulosti taas uudelta mahdollomalta unelmalta, ihan kuten *Twilightin* West End -versio, johon kukaan ei ollutkaan hakenut oikeuksia, tai hänen suunnitelmansa alkaa opettaa näyttelijäntyötä YouTube-videoilla. Hänellä oli ollut niin monta suurta suunnitelmaa, joista ei ollut koskaan tullut mitään, niin monta televisio-ohjelmaa, jotka olikin peruttu ennen ensimmäistä jaksoa, ja niin monta pilottijaksoa, joista ei seurannutkaan yhtään mitään. Mutta jos huomautaisin siitä, olisin pahis. Olisin se, joka olisi estänyt Nicoa tarttumasta tilaisuuteensa.

”Voinko sanoa Arille edes, että suostut tapaamaan tuottajat?” Nico kysyi. Hänen hengityksensä tuntui lämpimältä pääläellani. Suljin silmäni. Tiesin, että jos vilkaisisin hänen koiranpennun katsettaan ja anovaa ilmettään, häviäisin. *Halusin* sanoa, miltä minusta tuntui: että ohjelma ei kovinkaan todennäköisesti etenisi ensimmäistä palaveria pidemmälle. Siinä tuottajat tapaisivat minut ja tajuaisivat, etten ollut heidän etsimänsä isorintainen hottis. Tositelevision tuijottaminen ei kuulunut tavanomaisiin ajanviettopoihiini, mutta vähäisenkin katselun perusteella tiesin, että naiskisailijat kuuluivat tietynlaiseen fyysiseseen kategoriaan, johon en itse sopinut. Nico – kuntosalilla muokattuine kehoineen ja salongissa hankittuine rusketuksineen – oli eri juttu. Hän olisi istunut hyvin *Unelmien poikamiestyttöön* tai *Perfect Matchiin*. Mutta entä minä? Silmäilisivätkö he todella kolmenkymppin rajapyökin ohittanutta tutkijaa, jonka sormet olivat proteiinigeelien liilaksi värjäämät, ja jonka otsa oli rypyssä jatkuvasta mikroskoopin tihrustamisesta, ja ajattelisivat, että *hänen me tahdomme kirmaavan hiekkarannalla pikkuruisissa bikineissä?* Tuskinpa.

Toisaalta... jos tästä ei kerran tulisi mitään... haittaisiko niin kovasti, jos tekisin Nicolle mieliksi vähän aikaa? Ja kun en läpäisisi seulaa, tai koko homma jämähtäisi kehittelyvaiheeseen, Baz saisi olla pahis ja minä miestään pyrkimyksissä kannustava tyttöystävä. Aina-kin siihen asti, kunnes ilmaantuisi seuraava toivottoman naiivi hanke.

Avasin silmäni ja yritin keksiä, mitä sanoisin, mutta katseeni etsiytyikin tietokoneeni hohtavalle ruudulle. En saanut luvuista selvää, koska Nico oli tönäissyt läppärini työpöydän kauimmaiselle reunalle. Mutta sillä ei ollut väliä. Tiesin, että luvut olivat siellä. Epämiellyttävänä. Kiistattomina. Niitä ei voinut jättää huomaamatta.

”Olisit kiltti?” Nico pyysi tunkeutuen ajatuksiini, ja tajusin, että hän odotti edelleen vastaustani. Nostin katseeni häneen. Hänen suuriin, ruskeisiin silmiinsä, joita reunustivat mahdottoman pitkät ripset – kuin nuorella George Michaelilla. Tunsin jonkin sisälläni

pettävän... sulavan. Voi luoja, aioin vastata myöntävästi, ja tiesimme sen molemmat.

”Hyvä on”, huokaisin lopulta. Tunsin kasvojeni vääntyvän vastentahtoiseen hymyyn. Hetken Nico vain tuijotti minua. Sitten hän päästi hihkuvan huudon, nosti minut ilmaan ja rutisti suureen karhunhalaukseen.

”Kiitos, kiitos, voi luoja, *kiitos*. Rakastan sinua, Lyla Santiago!”

”Minäkin sinua”, vastasin ja nauroin häntä kohti. ”Mutta muista, että meidän pitää ensin päästä ohjelmaan. Joten älä vielä intoile! En halua, että petyt, jos et pääsekään mukaan.”

”Kyllä minä pääsen”, Nico sanoi. Hän laski minut alas ja suukotti lujasti huulille, kädet poskillani, hymy niin leveänä, että se sai hänen ruskettuneet poskensa kurttuun. ”Älä kannna siitä huolta, Lil. Pääsen mukaan. Pääsemme molemmat. Miten he voisivat vastustaa meitä?”

Nostin katseeni häneen, hänen leveään virneeseensä, hänen valkoisiin hampaisiinsa, hänen sädehtiviin tummiin silmiinsä, ja ajattelin, että miten tosiaankin. Kukaan ei osannut kieltää Nicolta mitään. Minun täytyi vain toivoa, että professori Bianchi olisi yhtä myöntäväinen.

15.2. – 02.13

Haloo? En ole varma, miten tämä laite toimii, mutta täällä Lyla kutsuu *Over Easy*a, loppu.

15.2. – 02.14

Haloo, kuuleeko kukaan? Lyla kutsuu *Over Easy*a, vastatkaa. Loppu.

LUKU 2

”Voi sentään.” Professori Bianchin ilme oli muuttunut iloisesta masentuneeksi, kun olin kertonut hänelle viimeisimmästä aineistoerästä. Edeltäjäni Tonyin löydökset olivat olleet – no, niiden kuvaileminen *jännittäviksi* olisi ollut vähättelyä. Jos ne olisi saanut toistettua, ne olisivat edustaneet suurta läpimurtoa erityisalueeni chikungunya-kuumeen tutkimuksessa. Mutta tuloksia ei näemmä saanutkaan toistettua, ja se oli ongelma.

Ärsyttävästi Tony oli häipynyt jo aikoja sitten. Hän oli julkaissut innostuksen väreitä herättäneen artikkelinsa, ja yksityinen laboratorio oli napannut hänet heti vakivirkaan. Yliopisto oli palkannut minut vuoden määräajaksi saattamaan hänen tutkimuksensa päätökseen. Tehtäväni piti olla helppo: toistaa Tonyin kokeet suuremmilla näyte-erillä todistaakseni, että tulokset pitivät kutinsa. Ongelmana oli se, että ne eivät pitäneet. Olin toistanut toistamasta päästyäni, kunnes päässäni pyöri, mutta kolmannen kerran jälkeen minun oli myönnettävä totuus. Tonyin löytämä vaikutus ei ollut pelkästään heikompi, vaan sitä ei yksinkertaisesti ollut.

Teoriassa olin tehnyt työni. Voisin taputtaa itseäni olalle. Hienosti tehty, Lyla. Ja teoriassa virheellisen oletaman todistaminen vääräksi oli yhtä arvokasta ja tärkeää kuin jonkin uuden löytäminen. Mutta käytännössä tiesimme kaikki, ettei homma mennyt niin. Apurahoja ei jaeltu tutkijoille, jotka löysivät toimimattomia juttuja. Vaan ryhmille, jotka tekivät seksikkäitä uusia löytöjä ja tuloksia, jotka nousivat

kaikkien huulille. Kukaan ei halunnut julkaista artikkelia, jossa tunnontarkasti hahmoteltiin lässähtänyt pannukakku, vaikka tutkimustyö olisi kuinka hyvin tehty.

Synkimpinä hetkinäni, aamukolmelta, kun en saanut unta, olin syyttänyt Tonya. Ehkä hän oli kirjoittanut metodinsa väärin. Ehkä hän oli jopa vääristellyt tuloksensa? Mutta syvällä sisimmässäni ja tutkijan aivoilla ajateltuna tiesin tuloksia katsoessani, ettei syy ollut Tonym. Hän oli heittänyt kymmenkunta noppaa ja jokaisesta oli satunut tulemaan kuutonen. Sellaista sattui toisinaan, ja kun yritin samaa suuremmalla skaalalla, toistuvuutta ei löytynytäkään. Mutta minä olin se, joka joutui kertomaan huonot uutiset ja kohtaamaan seuraukset.

Vielä muutamaa viikkoa aiemmin en ollut murehtinut sitä, että työ sopimukseni yliopiston kanssa oli umpeutumassa – professori Bianchi oli vakuutellut, että lisärahoituksen saaminen olisi pelkkä muodollisuus. Nyt... no, näin hänen ilmeestään, että minun kannattaisi alkaa puunata ansioluetteloa. Enkä odottanut kovinkaan innokkaasti sitä, että pääsisin haastatteluissa selittämään, miten olin käyttänyt kokonaisen vuoden todella kiinnostavassa projektissa ilman, että minulla oli siitä mitään näytettävää.

”Sinun kannattaa silti kirjoittaa artikkeli”, professori Bianchi totesi vähän väsyneesti. ”Ja sitten näemme, voiko siitä pelastaa mitään. Ehkä Gregorin eläinkokeista ilmenee jotakin.”

Purin huultani ja nyökkäsin.

”Olen pahoillani”, toistin, ja professori Bianchi kohautti olkiaan. Se oli vakivirassa olevan miehen olankohautus. Hän oli toivonut, että tämä olisi toiminut, mutta se ei ollut hänen uralleen kohtalonkysymys.

”Ei se ole sinun syysi, Lyla.”

”Mitä luulette, että tästä seuraa rahoituksen jatkolle?”

”Ai niin. Hyvä kysymys. Työsopimuksesi loppuu ensi kuussa, eikö niin?”

”Maaliskuussa, itse asiassa”, vastasin vaimaesti. ”Kymmenen viikon päästä.”

Professori Bianchi nyökkäsi.

”Puhun apurahalautakunnan kanssa. Mutta...”

Hän jätti lauseensa kesken. *Älä sillä välin tee mitään isoja bankin-toja*, luin rivien välistä.

Pakottauduin hymyilemään.

”Hienoa. Kiitos. Kuulkaa, minä...” Nielaisin. En olisi valinnut juuri tätä hetkeä loman anomiseen, mutta tavallaan sillä ei ollut väliä. Voisin kirjoittaa artikkelini yhtä hyvin Nikon autiolla saarella kuin täälläkin, ja voisin yhtä hyvin pitää sopimukseen kuuluvan lomani ennen sen loppumista. ”Onko nyt huono hetki pitää vähän lomaa? Nico, poikaystäväni, on kutsuttu –” Keskeytin. En ollut sataprosenttisen varma, tiesikö professori Bianchi, mitä tosi-tv-ohjelmat olivat. Kun olin kerran maininnut *Big Brotherin*, hän oli luullut minun viittaavan George Orwellin valvovaan isoveljeen. Eikä tositelevisio oikein sopinut vastuuntuntoisen, kysytyn ammattilaisen imagoon, jota yritin pitää yllä. ”Työmatkalle”, lopetin lauseeni. ”Hän pyysi minua mukaansa. Voin kirjoittaa artikkelin siellä; se olisi varmaan helpompaa kuin yhdistää kirjoittaminen laboratoriotyöhön.”

”Toki”, professori Bianchi vastasi, ja hänen ilmeensä... kuvittelinko vain nähneeni helpotuksen välähdyksen? ”Lähde ihmeessä. Ja toivon mukaan olen kuullut apurahakomiteasta siihen mennessä, kun palaat. Kiitokset vielä ahkerasta työnteostasi, Lyla. Tiedän, ettei petymystä tuottavien tulosten löytäminen ole helppoa.”

”Olkaa hyvä vain”, tokaisin. Ja sitten, koska keskustelumme oli selvästikin ohi, kävelin ulos hänen toimistostaan.

Bussimatalla takaisin Itä-Lontooseen katselin, miten talvinen sade valui huuruuntuneita ikkunoita pitkin, ja puntaroin vaihtoehtojani. Olin kolmekymmentäkaksivuotias. Minne vain käännyinkin, siellä

opiskelukaverini ostivat taloja, vakiintuivat, saivat lapsia. Äitini vitsit lapsenlapsista olivat muuttuneet entistä kärkevämmiksi. Mutta minä olin jumissa tohtorinväitöksen jälkeisissä pätäkätöissä, jotka eivät tuntuneet johtavan mihinkään. Olin aikoinaan haaveillut oman tutkijaryhmän johtamisesta, jopa omasta *laboratoriosta*. Puheet naisten niukkuudesta luonnontieteellisillä aloilla antoivat sen vaikutelman, että mahdollisuuksia olisi rajattomasti – meille kun oli kerrottu, että apurahalautakunnat oikein hakemalla hakivat innostuneita naispuolisia tutkijoita.

Mutta totta puhuen omalla alallani oli jo ihan riittävästi naisia, ainakin aloittaessani oli ollut. Ensimmäiset kaksi pomoani laboratoriolle olivat olleet naisia. Mutta apurahalautakunnat eivät suosineet meitä yhtään sen enempää kuin miehiäkään, ja vuosien vieressä yhä useampi kollegani oli joutunut luopumaan urastaan tajuttuaan akateemisen tutkimuksen realiteetit. Äitiyslomat eivät sopineet yksin apurahajaksojen ja tulostavoitteiden kanssa. Vauvat eivät sopineet yksiiin jatkuvaan huolenpitoa vaativien kudosviljelmien kanssa, solulinjojen, jotka piti jakaa kymmeneltä illalla, viideltä aamulla, loputtomasti kellon ympäri, jotta ne eivät kuihtuisi ja kuolisi. Eivätkä pankit halunneet myöntää asuntolainaa pätkätyöläiselle, jolla ei ollut säännöllisiä tuloja. Aina kun aloitin uuden työn, olin koeajan jälkeen ja ennen työ-sopimuksen päättymistä hetken aikaa turvassa, mutta aika ei koskaan tuntunut riittävän siihen, että onnistuisin etenemään urallani. Ja koska Nikon työt heittelehtivät ylenpalttisuudesta niukkuuteen (ja ylenpalttisuutta oli ollut todella vähän yhteisten kahden ja puolen vuotemme aikana), elämämme oli stressaavaa. Ja mitä pidempään olin alalla ollut, sitä selvemmin olin tajunnut, että kello kävi koko ajan, eikä pelkästään vauvojen suhteen. Luonnontieteiden urapyramidi oli matala – paljon tutkijoita, todella vähän laboratorioden pomoja – ja kilpailu oli järkyttävän kovaa. Jos ei yltänyt tiettyihin tavoitteisiin ennen kolmekymppisiä, ei yksinkertaisesti päässyt ylenemään.

Ehkä minun oli aika heittää pyyhe kehään ja myöntää suoraan, että yliopistosta valmistuessani vaalimani unelmat eivät yksinkertaisesti toteutuisi. Että en pystyisi koskaan rahoittamaan omaa laboratoriota. Että professori Lyla Santiagoa ei tulisi ikinä olemaan eikä hän kuunaan esiintyisi arvostetun konferenssin pääpuhujana eikä virologiaan keskittyvän lehden haastatteluissa. Jokaisen ohikiittävän vuoden myötä näytti aina vain todennäköisemmältä, että jäisin iäti vaatimattomaksi tutkijatohtoriksi, joka etsii jatkuvasti seuraavaa pätkätyötä. Ja ehkä minun oli aika hyväksyä se ja miettiä, mitä tehdä.

Asiaa ei auttanut se, että Nico oli vasta kahdenkymmenenkahdeksan, eikä lähimainkaan valmis vakiintumaan millään tavoin. Hän oli muuttunut tuskin lainkaan siitä söpöstä näyttelijätyrkystä, jonka olin tavannut lähemmäs kolme vuotta sitten ystäväni kiukkuisille sinkuille järjestämässä ”ystävänpäivän verilöyly” -kauhubileissä. Nico oli ollut häiritsevän komea Freddie Krueger. Minä olin valinnut helpon vaihtoehdon lainaamalla töistä valkoisen takin ja roiskimalla sen päälle tekoverta. Olimme sekoitelleet Bloody Maryja keittiössä, katsoneet *Perjantai 13. päivä* -elokuvaa ystäväni sohvalla kiljähdellen ja halaten toisiamme pelottavissa kohdissa, ja päätyneet pussailemaan vessassa. Seuraavana päivänä ystäväni oli kiusoitellut minua siitä, että olin iskenyt itseäni paremman näköisen miehen.

Kului puoli vuotta niin, etten juuri uhrannut Nicolle ajatustakaan. Hänestä muistuttivat vain herutuskuvat, joita hän ajoittain julkaisi Instagramissa. Ne olivat... no, minun oli pakko myöntää, että niitä oli ilo katsella, ja ne katkaisivat työpäiväni mukavasti. Saatoin selata kahvitaually puhelintani, kun näyttöleni lävähti Nico, hikisenä ja tukka sekaisin kuntosalilla, pelkkiä vatsalihaksia ja tummia hiuksia. Palatessani bussilla kotiin yliopistolta hän ilmaantui uudelleen, loikomassa Algarven rannalla pikkuruisissa uimahousuissa, virnuilemassa kameralle peililasiensa takaa.

Puoli vuotta vain tuota. Minä painoin töitä ilman parisuhdetta, kyllästyneenä, juurikaan miettimättä komeaa näyttelijää, jonka kanssa olin muhinoinut ystävänä kylpyhuoneessa. Ja sitten eräänä päivänä, yhtäkkiä, julkaisin itsestäni kuvan Instagramissa. Se ei todellakaan ollut minulle tyypillistä. Normaalisti julkaisin vain kuvia valmistani aterioista ja hauskoja meemejä akateemisen työn helvetistä. Mutta olin ostanut netistä mekon, joka osoittautuikin melkein koomisen pieneksi. Helma ylettyi juuri ja juuri vesirajan yli ja rintani olivat tursuta ulos. Julkaisin sen hauskana ”mitä tilasin vs. mitä sain” -kuvaparina, mutta olin tietoinen siitä, että vaikka palauttaisinkin mekon ostopaikkaan, se oli melko mairitteleva. Se ei todellakaan ollut minun tyyliäni, mutta se puristi oikeista paikoista, ja tissini näyttivät siinä aika upeilta.

Ensimmäinen kommentti tuli Nicolta – joukko chiliemojeja. Se sai minut nauramaan.

Toisessa kommentissa hän vastasi omaan kommenttiinsa. Siinä luki yksinkertaisesti: ”Lähdetkö lasilliselle?”

Lasillinen muuttui useammaksi, sitten jo tanssimme ja kittasimme tequila slammereita. Sen jälkeen pussailimme ja lähdimme lopulta yhteisellä Uberilla kotiin (Nico lupasi maksaa kyydistä puolet, vaikka ei sitten maksanutkaan). Kävi ilmi, että Nico asui kimppakämpässä lähellä omaa asuntoani Dalstonissa, mutta päädyimme sinä iltana minun luokseni. Ja jotenkin kävi niin, että luokseni hän myös jäi.

Kaksi ja puoli vuotta myöhemmin olin vanhempi, viisaampi ja rutkasti tympääntyneempi. Aloin tajuta, minkälaista oli elää yhdessä maailman kalleimmista kaupungeista tutkijan palkalla. Vuokrani oli noussut. Palkkani ei. Olin alkanut miettiä varasuunnitelmaa. Ehkä jopa varasuunnitelman varasuunnitelmaa. Mutta Nico haaveili edelleen kuuluisuudesta ja kieltäytyi myymästä smokkia siltä varalta, että hän tarvitsisi sitä jonakin päivänä BAFTA- tai Grammy-gaalassa. Nico jahtasi edelleen hetyymättä unelmiaan, ja useimmiten pidin hänessä

juuri siitä – hänen lannistumattomasta optimismistaan, hänen uskotaan siihen, että hän vielä jonakin päivänä pääsisi huipulle.

Mutta tällaisena päivänä, harmaatakin harmaampana Lontoon päivänä, kun aurinkokin tuntui luovuttaneen ja palanneen petiinsä, hänen optimismiaan oli vaikeampi sietää.

Kun jäin bussista Hackney Wickissä, vesisade oli muuttunut kirpaisevaksi rännäksi, ja tajusin, että olin jättänyt sateenvarjoni laboratoriolle. Kiiruhdin puolijuoksua kahdenkymmenen minuutin kotimatkan bussipysäkiltä ja yritin suojata tietokonettani pahemmalta kastumiselta. Sitten tömistelin väsyneenä kolme kerrosväliä viktoriaanisen rivitalon ylimmässä kerroksessa sijaitsevaan asuntoomme. Kun olin tuonut Nikon tänne ensimmäistä kertaa, olimme juosseet ylös nauraen ja pysähtyneet vain pussailemaan kerrostasanteilla. Nyt olin aivan jäässä, ja jokainen kerrosväli tuntui edeltäjänsä jyrkemmältä. Minun oli pakotettava itseni raahustamaan viimeinen, ovelteni johtava portaikko, ja kun lopulta pääsin ylös asti, sormeni olivat niin turrat, että jouduin yrittämään kolme kertaa ennen kuin sain avaimen lukkoon.

”Kotona ollaan!” huikkasin riisuessani märkää takkiani, vaikka asunto oli niin pieni – siihen kuului vain makuuhuone ja toinen huone kaikkeen muuhun – että minun ei olisi tarvinnut korottaa ääntäni.

Sanat olivat hädin tuskin päässeet huuliltani, kun Nico ilmaantui näkyviin kännykkä korvallaan ja viittilöi minua pysymään hiljaa.

”Tietysti”, hän sanoi näyttelijän äänellään, kuten sitä kutsuin. Se oli matalampi, silotellumpi ja vakuuttavampi kuin ääni, jota hän käytti puhuessaan äitinsä tai kaveriensä kanssa. ”Totta kai. Niin juuri. Niin juuri.” Hän oli pitkään vaiti kuunnellessaan puhelukompaniaan ja nyökkäili tarkkaavainen ilme ruskettuneilla, komeilla kasvoillaan, vaikka henkilö linjan toisessa päässä ei sitä tietysti nähnyt. Lopulta Nico lopetti puhelun lyhyiden jäähvyäissanojen myötä

ja tanssahteli käytävää pitkin syleilemään minua. Hän nosti minut ilmaan ja kieputti ympäri.

”Nico!” sain kakaistuksi. Hänen otteensa oli tukahduttavan voimakas, ja jalkani osui kapeassa käytävässä peiliin, joka jäi heilumaan vaarallisesti seinällä. ”Nico, luojan tähden, laske minut maahan!”

Hän laski minut sylistään, mutta näin, ettei ärtynyt reaktioni ollut himmentänyt hänen hyvää tuultaan. Hän virnuili koko kasvojen leveydeltä, ja tummat silmät ihan oikeasti kimmelsivät innosta. Kuvaus oli aina tuntunut minusta pahimmanlaiselta kliseeltä – tieteellisesti ajatellen silmien ei ollut mahdollista vaihtaa heijastavuuttaan vain siksi, että oli tapahtunut jotakin mukavaa – mutta minun oli pakko myöntää, että se oli ainoa keksimäni osuva tapa kuvailla Nicoa juuri nyt.

”Se oli Baz”, hän kertoi. ”*Viimeisen parin* tuottaja.”

”Minkä tuottaja?”

”Se on sen nimi.” Nico heilautti otsatukan silmiltään. ”Sen ohjelman. Kerroinhan minä sen.”

”Et kyllä kertonut, mutta selvä.”

”*Kerroinhan*. Mutta ei sillä ole väliä. Vaan sillä, että lähetin hänelle joitain kuvia, ja hän *rakastaa* meitä molempia –”

”Mitä, lähetitkö sinä hänelle kuvia minusta?” Olin järkyttynyt, mutta Nico ei edes kuunnellut.

”– ja hän tahtoo kutsua meidät palaveriin. Hän sanoi, että olemme juuri sellainen pariskunta, joita hän etsii. He tahtovat aitoutta, eivät tavanomaisia *Love Island* -tyyppejä.”

”Aitoutta?” Katsoin itseäni. Ryppyinen t-paita, märät farkut, vanhat laboratoriolenkkarini. ”Onko se jokin koodisana sille, että tarvitsee karvanpoiston ja viisi kiloa kevyemmän ahterin?”

”Itse asiassa hän sanoi, että sinä muistutat Zooey Deschanelia”, Nico vastasi. ”Ja sitä paitsi ahterisi on täydellinen.”

”Huomaan, ettet kommentoinut karvanpoistoa.”

”Hei, lopeta nyt. *Sinä olet* täydellinen. Minusta ainakin, ja Baz on samaa mieltä. Hän tykkää siitä, että olet tutkija. Hän sanoi, että älypään tuominen mukaan ohjelmaan tekee hyvää katsojaluvuille, ja mitä ahteriisi tulee, hän sanoi, että olet –” Nico vaikenä kesken lauseen, nieläisi sen, mitä oli ollut sanomassa ja lopetti sitten: ”Oikein hyvännäköinen.”

”Okei, hän ei todellakaan sanonut noin. Kakista ulos vain, Nico.”

”Minä, öö... en muista tarkkoja sanoja”, Nico väitti, mutta hänen korvansa puneltuivat kuten aina kun hän valehteli. Niinpä aloin kutittaa häntä. Kaivoin sormeni hänen kylkiinsä ja kaulan pehmeään ihoon.

”Nico, mitä hän sanoi?”

”Lopeta!” Nico käski. Hän kumartui ulottuviltani ja yritti olla nauramatta. ”Lyla! Minä varoitan –”

”Kerro sitten, mitä hän sanoi! Jos osallistun ohjelmaan –”

”Jos?”

”Jos. Minulla on oikeus tietää, mitä tuottaja minusta ajattelee. Vai pitäisikö minun kysyä häneltä?”

”Älä kutita!”

”Lopetan, kun kerrot, mitä hän minusta sanoi!”

”Hyvä on, hyvä on! Hän sanoi, että olet... *pantava naapurintyttö.*” Hän lausui sanat vähän häpeissään, koska tiesi, miten reagoisin jo ennen kuin inhon ilme levisi kasvoilleni.

”Mitä? Kuvottavaa!”

”Ei hän tarkoittanut sitä niin”, Nico lisäsi nopeasti. Hän tajusi virheensä ja pelkäsi, että kääntyisin koko ohjelmaan osallistumista vastaan. ”Hän kutsui minua *unelmien ensimmäiseksi poikaystäväksi*, jos se yhtään helpottaa.”

”Mitä? Ei! Ei todellakaan helpota! Sekin on ällöttävää, olet kaksikymmentäkahdeksanvuotias. Sinun ei pitäisi olla kenenkään ensimmäinen poikaystävä!”